

Sygn. akt I C 1444/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

Protokolant: Agnieszka Konczerewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. T.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. T. kwotę 8.065,71 zł (osiem tysięcy sześćdziesiąt pięć złotych i siedemdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 2.000 zł (dwa tysiące złotych) w wysokości 13% w stosunku rocznym liczonymi od dnia 13 sierpnia 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku i w wysokości 8% w stosunku rocznym liczonymi od dnia zapłaty 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 6.065,71 zł (sześć tysięcy sześćdziesiąt pięć złotych i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku i w wysokości 8% w stosunku rocznym liczonymi od dnia zapłaty 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 392,57 złotych tytułem nadpłaconych wydatków.

IV. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. T. kwotę 1.521 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt I C 1444/14

UZASADNIENIE

Powód K. T. pozwem skierowanym przeciwko (...) Towarzystwu (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie kwoty 2.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania za szkodę w jego pojeździe marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) spowodowaną w dniu 26 maja 2014 roku, nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż

w wymienionej dacie na skutek gradobicia doszło do uszkodzenia karoserii w pojeździe. Wskazana szkoda została zgłoszona pozwanej, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił odszkodowanie w kwocie 2.612,32 złotych netto (3.213,12 złotych brutto). Dodał, iż nie zgodził się z dokonaną wyceną i skorzystał z prywatnej wyceny sporządzonej przez rzeczoznawcę z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, który koszt naprawy pojazdu oszacował na kwotę 18.210 złotych. W związku z tym wystąpił do pozwanej z żądaniem dopłaty kwoty 14.996,88 złotych jako w pełni rekompensującej szkodę lub wyrażenie zgody na naprawę pojazdu według przedstawionego kosztorysu. Pozwany podtrzymał jednak dotychczasowe stanowisko (k. 3 – 5 pozw). W toku procesu powód rozszerzył pierwotne żądanie wnosząc dodatkowo o zasądzenie kwoty 6.065,71 złotych, tj. łącznie kwoty 8.065,71 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (k. 119 – 120 pismo procesowe).

Pozwany (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Motywując swoje stanowisko przyznał, iż strony zawarły umowę ubezpieczenia na okres od 8 października 2013 roku do 7 października 2014 roku, w tym w zakresie ubezpieczenia AC, co zostało potwierdzone polisą. Do wskazanej umowy zastosowanie miały ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów C. komunikacja, na podstawie których wyliczono należne powodowi odszkodowanie, które wypłacone w kwocie 2.612,30 złotych netto. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność, co do wysokości roszczenia i podtrzymał stanowisko zajęte na etapie postępowania likwidacyjnego (k. 46 – 48 odpowiedź na pozw).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporna pozostawała okoliczność, iż w okresie od 8 października 2013 roku do 7 października 2014 roku strony łączyła umowa ubezpieczenia C. Komunikacja, potwierdzona polisą typ: (...) nr (...) z dnia 17 września 2013 roku. Przedmiotem ubezpieczenia był należący do powoda samochód osobowy marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (k. 8 polisa). Pojazd został ubezpieczony w zakresie OC oraz AC w wersji AC BAZA + A. B.. Do wskazanej polisy zastosowanie miały ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów – C. Komunikacja (tekst jednolity z uwzględnieniem zmian wynikających z uchwały Zarządu (...) S.A. V. (...) nr (...) z dnia 7 maja 2012 roku) (k 35 – 42 owu).

Nie było również kwestionowanym, iż w wyniku gradobicia w dniu 26 maja 2014 roku uszkodzeniu uległa karoseria w należącym do powoda pojeździe (k. 43 – płyta CD akta szkody – dokumentacja fotograficzna). Uszkodzenia polegały na powstaniu wgnieceń umiejscowionych w różnych częściach karoserii. Sam zakres uszkodzeń, potwierdzony dokumentacją fotograficzną nie był przez strony kwestionowany. Po zgłoszeniu przez powoda szkody w pojeździe i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 11 czerwca 2014 roku pozwany przyznał i wypłacił odszkodowanie w kwocie 2.612,30 złotych (netto) wskazując, iż wysokość odszkodowania ustalono według szacunkowej wyceny kosztów naprawy pojazdu, zgodnie z § 14 ust.7 owu (k. 43 – płyta CD akta szkody). K. T. nie zgodził się z wysokością przyznanego odszkodowania i wniósł odwołanie wraz z prywatną kalkulacją szkody. Pozwany pismem z dnia 4 sierpnia 2014 roku podtrzymał dotychczasowe stanowisko (k. 43 – płyta CD akta szkody).

Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, zaś spór w sprawie sprowadzał się do wysokości rozmiarów szkody w zakresie należnego powodowi odszkodowania.

Zgodnie z § 14 ust. 7 owu w razie powstania szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu lub wyposażenia dodatkowego C. ustala:

1. zakres uszkodzeń, których powstanie pozostaje w związku przyczynowym ze zgłoszonym zdarzeniem powodującym szkodę, za którego następstwa C. ponosi odpowiedzialność,
2. części pojazdu podlegające wymianie lub naprawie,
3. czas robocizny niezbędny do wykonania naprawy,
4. stawki za roboczogodzinę naprawy,

5. zużycie eksploatacyjne części pojazdu (np. ogumienia, tłumików, katalizatora, akumulatora).

Na podstawie § 14 ust. 10 i 11 owu odszkodowanie ulega odpowiedniemu pomniejszeniu w przypadku, gdy okres eksploatacji pojazdu w dniu zawarcia umowy przekraczał 4 lata. Pojęcie okresu eksploatacji pojazdu zostało zdefiniowane w § 2 pkt 10 owu. Zestawienie wskazanej definicji z datą produkcji pojazdu powoda uzasadnia wnioszek, iż brak było podstaw do stosowania potrąceń określonych w owu. Zgodnie z przepisem art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.p.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Celem ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu powoda zgodnie z wytycznymi producenta oraz z treścią łączącej strony umowy ubezpieczenia, w szczególności § 14 owu oraz wyliczenia odszkodowania z uwzględnieniem dostępnych metod naprawy pojazdu, w szczególności metody S., Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego S. C. (k. 83 – 95 – opinia) wskazał, iż koszt naprawy samochodu zarówno zgodnie z wytycznymi producenta, jak i z treścią łączącej strony umowy ubezpieczenia, w tym § 14 owu oraz z uwzględnieniem dostępnych metod naprawy pojazdu, w szczególności metody S. wynosi 10.687,01 złotych (netto) i 13.145,02 zł (brutto). Biegły dokonał analizy stwierdzonych w pojeździe uszkodzeń, metod ich naprawy, jak również kosztów naprawy, w tym w zakresie ustalenia stawek (...). Dodał, iż wyliczona kwota uwzględnia wymagania producenta, który nie wyklucza zastosowania naprawy w technologii S..

Strona powodowa nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii (k. 119), natomiast pozwany wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej przy uwzględnieniu faktycznego zakresu uszkodzeń pojazdu zawartego w prywatnej kalkulacji sporządzonej na jego zlecenie, sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu w oparciu o stawki obowiązujące na terenie miasta S. oraz wskazania w jakiej części i w jakim zakresie biegły zakwestionował uszkodzenia samochodu oraz koszt naprawy zawarte w kalkulacji sporządzonej na zlecenie pozwanego (k. 111 – zastrzeżenia do opinii).

W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał złożoną do akt sprawy opinię oraz dodał, iż uwzględnił w niej zakres uszkodzeń wynikający między innymi z kalkulacji sporządzonej na zlecenie pozwanego i na tej podstawie oszacował koszt naprawy pojazdu. Następnie wskazał, iż z uwagi na to, że naprawę pojazdu należało przeprowadzić łącząc technologię S. z technologią tradycyjną, to przy szacowaniu kosztu naprawy należało uwzględnić stawki z rejonu B., ponieważ według jego wiedzy w rejonie S. nie działa warsztat świadczący usługi w zakresie technologii S.. Biegły wyjaśnił, iż zakres uszkodzeń opisany przez pozwanego uwzględnił w sporządzonej opinii i na tej podstawie między innymi oszacował koszty naprawy, który różnił się od ustalonego przez pozwanego z uwagi na przyjęte warunki jego wyliczenia, tj. zastosowanie stawek za (...) prac naprawczych oraz przyjętych metod naprawy (k. 146 – 147 opinia uzupełniająca).

Zdaniem Sądu złożona przez biegłego opinia wraz z opinią uzupełniająca spełnia stawiane jej wymogi oraz odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia. Biegły w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały odpowiedział na postawione pytanie, a przytoczona argumentacja jest w pełni przekonująca. Należy wskazać, iż opinia ta poparta jest głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Żadna ze stron nie zakwestionowała opinii uzupełniającej. W związku z powyższym analizowana opinia była w pełni miarodajna dla ustalenia zakresu szkody i wartości jej naprawy, dlatego też Sąd posłużył się nią przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie spornych kosztów naprawy pojazdu.

W oparciu o powołany przepis art. 805 § 1 k.c. konieczną przesłanką powstania odpowiedzialności z umowy ubezpieczenia jest zajście przewidzianego w umowie wypadku ubezpieczeniowego. Wypadek ubezpieczeniowy może powstać niezależnie od woli ubezpieczającego, bądź też stanowić przejaw zamierzonego działania. Obowiązek świadczenia ubezpieczyciela powstaje, gdy wypadek ubezpieczeniowy zaistniał wbrew lub niezależnie woli

ubezpieczającego, a w każdym razie bez jego winy (wyrok Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 30 listopada 2012 roku, (...)). W realiach przedmiotowej sprawy poza sporem pozostawała okoliczność wystąpienia przewidzianego w łączącej strony umowie wypadku ubezpieczeniowego. Natomiast pozwany jako ubezpieczyciel odpowiada za wyższy koszt naprawy przedmiotowego pojazdu niż wynika to z jego weryfikacji. Przyjmując zatem opinię biegłego za podstawę rozstrzygnięcia, który wyliczył koszty naprawy pojazdu, w tym z uwzględnieniem wytycznych producenta oraz dostępnych metod naprawy, Sąd uwzględnił powództwo w zakresie roszczenia głównego. Jedynie na marginesie można wskazać, iż strona powodowa rozszerzając powództwo omyłkowo jako kwotę ustaloną przez biegłego przyjęła kwotę 10.678,01 zł (netto) (k. 119 – 120 pismo procesowe), podczas gdy w opinii biegły wyliczył kwotę 10.687,08 zł (netto) (k. 85 – opinia). Zgodnie z przepisem art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie mógł zasądzić ponad żądanie.

Podsumowując na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu w oparciu art. 817 k.c. i art. 481 k.c. Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania odsetek od rozszerzonego powództwa uznając, iż brak było podstaw do żądania zasądzenia odsetek w tym zakresie od daty wniesienia pozwu (art. 193 § 3 k.p.c.) i zasądzając odsetki od daty doręczenia pozwanemu odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 k.p.c. (zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu) oraz § 6 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2014 r., poz. 1628 j.t. ze zm.). W skład kosztów procesu poniesionych przez powoda wchodziły: opłata sądowa w wysokości 100 złotych, opłata od rozszerzonego powództwa w kwocie 304 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 złotych, zaliczka na poczet wydatków związanych z opinią biegłego w kwocie 500 złotych opłata skarbową równa 17 zł w związku z czynnością udzielenia pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 j.t. ze zm) Sąd nakazał zwrócić pozwanemu kwotę 392,57 złotych tytułem nadpłaty na koszty opinii biegłego.

Sędzia